

ОДЛУКЕ УСТАВНОГ СУДА ЈУГОСЛАВИЈЕ

Лична средства у финансирању стамбене изградње

Одредбом члана 7, став 2. Закона СР Србије о финансирању стамбене изградње („Сл. гласник СР Србије”, број 4/86) прописано је да радник који своје стамбене потребе решава удруживањем средстава за изградњу стана у сусвојини — по прописима о сусвојини — самоуправним споразумом о изградњи стана у сусвојини не може бити обавезан на учешће личним средствима у финансирању изградње стана у сусвојини.

Грађанин тврди да оспорена одредба наведеног републичког закона није сагласна с Уставом СФРЈ. Та тврдња грађанина заснована је на околности што у другим републикама таква обавеза радника постоји, као нпр., у СР Хрватској, у којој је сваки радник обавезан да учествује и личним средствима у финансирању стамбене изградње. Оспореном одредбом Закона СР Србије, по мишљењу грађанина, радници једне исте радне организације, која има своје делове на територији других република, могу бити у тој ствари стављени у неравноправан положај, зависно од тога да ли имају пребивалиште на територији једне или друге републике. А то, по мишљењу грађанина, није сагласно с Уставом СФРЈ.

Уставни суд Југославије оценио је да нема места покретању поступка за оцењивање уставности наведене одредбе Закона СР Србије. Оцењујући уставност оспорене одредбе Закона СР Србије, Уставни суд Југославије пошао је, најпре, од тога што Уставом СФРЈ није утврђено да Федерација има одређена права у области финансирања изградње, и од тога што је финансирање стамбене изградње право и дужност република, односно аутономних покрајина. Законом републике, односно Законом аутономне покрајине уређују се, према томе, односи у области финансирања стамбене изградње. Уређујући те односе, република, односно аутономна покрајина може, по мишљењу Уставног суда Југославије, утврдити да је грађанин (радник) обавезан да учествује личним средствима у финансирању стамбене изградње, односно у решавању својих стамбених потреба, али такву обавезу и не мора утврдити.

Гледајући с тог становишта, Уставни суд Југославије сматра да је Законом СР Србије могло бити прописано да радник није дужан, односно да не може бити обавезан да својим средствима учествује у финансирању стана који се гради у сусвојини. Околност што се законом једне републике то питање уређује на један, а законом друге на другачији начин, не чини, сама по себи, ниједан од тих закона несагласним с Уставом СФРЈ.

Радни људи и грађани остварују право по прописима републике, односно прописима аутономне покрајине на чијој територији имају пребивалиште. У том смислу, са становишта уставности битно је да су грађани у републици, односно у аутономној покрајини у равноправном положају. То што грађанин једне републике (покрајине) има или нема право, односно обавезу које грађанин у другој републици има јесте различито уређивање друштвених односа у складу са правом и

дужношћу републике (покрајине), али није повреда начела једнакости грађана у правима и дужностима, утврђеног Уставом СФРЈ. У питању су, дакле, разлике у положају грађанина које нису у супротности с Уставом СФРЈ и које не дају основа за оцену о томе да је оспорена одредба Закона СР Србије несагласна с Уставом СФРЈ.

(Решење УСЈ, У-29/1-88, од 13. новембра 1988)

Цене производа у промету на велико, односно на мало

Одлуком Савезног извршног већа о начину образовања цена производа у промету на велико, односно на мало („Сл. лист СФРЈ”, бр. 34/88, 59/88 и 60/88) прописано је да организације удруженог рада које се баве пословима промета производа у грани Производња лекова и фармацеутских хемикалија: сви производи (осим лекова који су Решењем о одобравању за стављање у промет лекова предвиђени за издавање без рецепта и лекова за употребу у ветерини) образују цене производа у промету на мало применом стопе за покриће трошкова промета на набавну цену од највише 20%. (Грана 0119, група 01191, подгрупа 011910).

Градска апотека С. покренула је пред Уставним судом Југославије поступак за оцењивање уставности и законитости оспорене одлуке Савезног извршног већа (члан 387, став 2, тачка 8. Устава СФРЈ). Покретач поступка сматра да та одлука није сагласна с Уставом и да је у супротности са Законом о систему друштвене контроле цена, будући да апотеке обављају друштвену делатност и утврђују цене производа и услуга слободном разменом рада с корисницима услуга у самоуправним интересним заједницама здравства. Апотеке обављају делатност која се, по мишљењу покретача поступка, не сматра делатношћу од интереса за целу земљу. Стога Савезно извршно веће није ни било овлашћено да пропише мере непосредне контроле цена апотекарских услуга, односно производа.

Одредбама Закона о систему друштвене контроле цена („Сл. лист СФРЈ”, бр. 64/84, 43/86 и 71/86) прописано је да се производима од интереса за целу земљу сматрају сви производи, осим производа у области занатства и личних услуга, и других производа, односно услуга, набројаних одредбом члана 24. тога закона. Апотекарски, односно фармацеутски производи нису изузети од тога, уколико нису у питању лекови, односно производи наведени у претходно споменутом решењу. Стога, Уставни суд Југославије налази да је Савезно извршно веће, одредбама споменутог закона, било овлашћено да пропише и начин образовања цена на велико, односно на мало и кад је реч о производима апотекарских организација, тим пре што оспорена одлука Савезног извршног већа не обухвата и лекове као производе апотекарских организација, чије се цене образују на друкчији начин.

У складу с изложеним, Уставни суд Југославије оценио је да је оспорена одлука Савезног извршног већа сагласна с одредбама наведеног Савезног закона, а тиме и с Уставом СФРЈ, па је својом одлуком одбио предлог да утврди неуставност оспорене одлуке Савезног извршног већа, односно незаконитост те одлуке.

(УСЈ, одлука У — 264/88, од 22. фебруара 1989)

Обавезе организација удруженог рада по страним кредитима испуњавају се под условима прописаним законом

Одредбама чл. 50. и 50а. Закона о кредитним односима са иностранством („Сл. лист СФРЈ”, број 66/85, 38/86 и 16/89) прописано је да организације удруженог рада чије су девизне обавезе по страним кредитима одложене, обавезе по тим кредитима намирају у платом динарске противвредности, у роковима утврђеним новим планом отплате дугова, односно у роковима који се односе на рефинансирани кредит из

иностранства. Динарска средства намењена измирењу тих обавеза, организације удруженог рада посебно исказују.

Грађанин који је поднео иницијативу за оцењивање уставности оспорених одредаба наведеног савезног закона сматра да свако рефинансирање и репрограмирање страног кредита има за последицу његово поскупљење: због плаћања камата и курсних разлика, и да одлагање отплате страних кредита без сагласности организација удруженог рада није у складу са Уставом СФРЈ.

Уставни суд Југославије сматра да је право Федерације да, полазећи од тога да су девизна средства земље намењена потребама друштвене репродукције у земљи, пропише отплату доспелог а неизмиреног дуга иностранству и уреди начин измирења тог дуга, што подразумева и рефинансирање и репрограмирање постојећег дуга иностранству. Уставни суд Југославије сматра да је то, у овом случају, учињено у складу са Уставом СФРЈ, и да зато нема места покретању поступка за оцењивање уставности оспорених одредаба наведеног савезног закона.

(Решење УСЈ, I-V бр. 41/1—89, од 10. маја 1989)

Даном благовременог подношења менице служби друштвеног књиговодства на наплату, сматра се дан кад је меница предата тој служби

Одредбом члана 18, става 2. Закона о обезбеђивању плаћања између корисника друштвених средстава („Сл. лист СФРЈ”, број 60/75, 2/76, 13/76, 22/78, 31/83, 70/83, 15/84, 70/84, 24/86 и 34/86) прописано је да се даном подношења менице на наплату СДК, сматра дан у којем је меница предата тој служби, односно дан у којем пошта преда меницу СДК.

Пошто се може догодити да пошта меницу преда неблаговремено СДК и пошто се даном предаје менице на наплату не сматра дан у којем је предата пошти, а неблаговремена предаја менице СДК на наплату представља прекршај издаваоца менице без његове кривице, грађанин сматра да оспорена одредба наведеног закона није у складу с Уставом СФРЈ.

Према одредбама чл. 259, ст. 2. и 3. и чл. 281, став 1, тачка 5, Устава СФРЈ, према којима се платни промет обавља на јединственим начелима, и према којима федерација уређује платни промет у земљи и иностранству, питање кад ће се сматрати да је меница (с налогом за наплату) благовремено предата СДК не мора, по мишљењу Уставног суда Југославије, бити уређено на уобичајени начин: да се благовременост подношења менице на наплату цени према дану предаје пошти. Законодавац може, на основу овлашћења која по Уставу има, питање благовремености предаје менице решити и друкчије него што се иначе решава питање благовремености поднесака у другим областима (судски поступци, управни и др.). Тиме што, у овом случају, питање благовремености решава друкчије, не чини, по оцени Уставног суда Југославије, повреду права појединца или организације, утврђених Уставом СФРЈ. Устав не обавезује законодавца на то да питање благовремености подношења менице на наплату уређује на начин на који се иначе питање благовремености поднесака уређује у другим областима. Уставни суд Југославије стога оцењује да нема разлога за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене одредбе наведеног савезног закона.

(УСЈ, решење I-V бр. 4/1—89, од 24. маја 1989)

**Земљиште које је у друштвеној својини не може бити отуђено
(ако законом није друкчије одређено)**

Закон о удруженом раду, одредбом члана 248, став 1, прописао је да се пољопривредно и грађевинско земљиште, шуме и шумско земљиште или друго природно богатство у општој употреби, не може отуђити из друштвене својине, ако законом није друкчије одређено.

Оцењивање уставности оспорене одредбе Савезног закона тражио је републички орган управе, будући да је том законском одредбом, по његовом мишљењу, повређено право републике да уређује режим коришћења грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера.

Одбијајући да покрене поступак за оцењивање уставности оспорене одредбе Закона о удруженом раду, Уставни суд Југославије је, полазећи од одредби чл. 13, став 2. и чл. 281, став 1, тачка 3, Устава СФРЈ, стао на становиште да федерација Савезним законом, у границама својих права и дужности, утврђених Уставом СФРЈ, може прописати забрану отуђења из друштвене својине, земљишта ближе означених оспореном одредбом Закона о удруженом раду, и да је оспорена одредба тога закона у складу с Уставом СФРЈ. Забрана отуђења земљишта из друштвене својине није исто што и режим коришћења грађевинског земљишта у друштвеној својини (грађевинско земљиште у градовима и насељима градског карактера). Стога, забрана отуђења, прописана оспореном одредбом Закона о удруженом раду, не дира, по оцени Уставног суда Југославије, у право републике (покрајине) да уређује режим коришћења грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера, а федерација се, у овом случају, креће у границама својих права и дужности утврђених Уставом СФРЈ.

(Решење УСЈ, I-У, бр. 41/3—89, од 14. јуна 1989)

Права радничког савета и директора, односно пословодног одбора друштвеног предузећа

Одредбама члана 49. Закона о предузећима („Сл. лист СФРЈ”, бр. 77/88 и 40/89) прописано је да раднички савет друштвеног предузећа утврђује предлог статута предузећа, и других самоуправних општих аката друштвеног предузећа, доноси самоуправне опште акте, утврђује организацију предузећа, доноси програм и одлуке о планирању и развоју предузећа. Том одредбом Закона о предузећима утврђена су и друга овлашћења радничког савета у друштвеном предузећу.

Одредбама члана 57. споменутог закона ближе су утврђена овлашћења директора, односно пословодног одбора у друштвеном предузећу.

Грађани сматрају да те одредбе наведеног закона нису у складу с Уставом СФРЈ, због тога што значе ограничавање неотуђивих права радника, зајамчених Уставом СФРЈ.

Уставни суд Југославије оценио је да нема ваљаних разлога за покретање поступка за оцењивање уставности оспорених одредаба Закона о предузећима.

Одредбама Амандмана XXIV тач. 1. и 2. на Устав СФРЈ утврђено је да радници у организацији удруженог рада, статут организације доносе референдумом, односно да раднички савет доноси самоуправне опште акте у организацији удруженог рада, и друге опште акте и одлуке, утврђене тачком 2. став 4. наведеног амандмана на Устав СФРЈ. Истовремено, тачком 2. тога амандмана на Устав СФРЈ утврђено је и да пословодни орган у организацији удруженог рада самостално доноси одлуке које се тичу извршавања одлука радничког савета и пословања организације удруженог рада. Ако је, дакле, наведеним амандманом на Устав утврђено да радници у организацији удруженог рада доносе статут организације (референдумом), и ако тим амандманом на Устав СФРЈ није утврђено да радници доносе друге самоуправне опште акте у организацији удруженог рада, произилази да оспорене одредбе Закона о предузећима само ближе одређују овлашћење радничког савета и пословодног органа у организацији удруженог рада која и иначе припадају радничком савету и пословодном органу према самом Амандману XXIV и да те одредбе Закона о предузећима не доводе у питање остваривање одредби Устава СФРЈ о правима радника зајамченим Уставом СФРЈ. Радници, осталом, статутом организације, који доносе личним изјашњавањем (референдумом), могу утврдити које опште акте доносе, у складу с тим амандманом на Устав СФРЈ, сами, личним изјашњавањем. Уставни суд Југославије сматра да оспореним одредбама Закона о предузе-

ћима није доведено у питање остваривање било којег права радника на самоуправљање, утврђеног Уставом СФРЈ, и да стога нема разлога за покретање поступка за оцењивање уставности оспорених одредби Закона о предузећима.

(Решење УСЈ, I-У, бр. 13/2—89, од 12. јула 1989. године)

Ако раднички савет друштвеног предузећа не именује директора односно председника или члана пословодног одбора из реда предложених кандидата — расписује се нови конкурс

Одредбом члана 54. став 4. Закона о предузећима („Сл. лист СФРЈ“, бр. 77/88 и 40/89) прописано је да ће се, ако раднички савет друштвеног предузећа не именује за директора, односно за члана пословодног одбора ниједног од предложених кандидата — расписати нови конкурс.

Грађанин тврди да оспорена законска одредба није у складу с Уставом СФРЈ, будући да раднички савет онемогућује да изврши избор директора, односно члана пословодног одбора и мимо предлога конкурсне комисије, и онда кад кандидати које комисија није предложила, испуњавају услове за именување.

Уставни суд Југославије не сматра оспорену законску одредбу неуставном. Уставни суд Југославије сматра, наиме, да је оспореном законском одредбом прописано само кад се мора расписати нови конкурс, а не и то да раднички савет нема право да именује директора, односно председника или члана пословодног одбора предузећа. Та одредба Закона о предузећима не значи, према схватању Уставног суда Југославије, повреду права радничког савета утврђеног одредбама члана 104. Устава СФРЈ и одредбама Амандмана XXIV на Устав СФРЈ, тачка 5, према којима се пословодни орган именује и разрешава одлуком радничког савета, на основу јавног конкурса. Радничком савету друштвеног предузећа, према томе, није одузето право да именује споменуте органе предузећа, на стога нема разлога за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене законске одредбе.

(Решење УСЈ, I-У бр. 13/3—89, од 12. јула 1989)

Законска одредба о томе да пресуда редовног суда садржи назначење да се изриче у име народа, не доводи у питање било које право грађанина и у складу је с Уставом СФРЈ

Одредбама Закона о парничном поступку, односно Закона о кривичном поступку, које се односе на садржину и изглед пресуде редовног суда прописано је да писмено израђена пресуда мора садржати и назначење да се изриче у име народа.

Грађанин сматра да то није у складу с Уставом СФРЈ, будући да „народ никоме није дао овлашћење да нешто чини у његово име“ и да означање да се пресуда изриче у име народа значи ослобађање редовног суда сваке одговорности да исправно суди и скидање одговорности с редовних судова.

Уставни суд Југославије није прихватио иницијативу за покретање поступка за оцењивање уставности односних одредби Закона о парничном поступку, односно Закона о кривичном поступку. Одбијајући да покрене поступак, Уставни суд Југославије пошао је не само од свога становишта да право законодавца да уређује судске поступке обухвата и његово право да утврђује садржину и изглед пресуде, односно обавезу назначења да се пресуда изриче у име народа, већ и од свога схватања да то нијачему не може утицати на право грађанина о којем одлучује редовни суд, па ни на умањивање одговорности редовног суда, односно оудије редовног суда за законито суђење. Стога, Уставни суд Југославије оцењује да нема разлога за покретање поступка за оцењивање уставности оспорених одредби Закона о парничном поступку, односно Закона о кривичном поступку.

(Решење УСЈ, I-У бр. 61/2—89, од 20. септембра 1989)

Обавеза здравствене организације да непрекидно пружа своје услуге не значи по себи обавезу запослених да, противно Уставу СФРЈ, раде дуже од 42 часа седмично

Одредбама републичког Закона о здравственој заштити и здравственом осигурању прописано је да је организација удруженог рада у здравству дужна трајно и несметано давати здравствену заштиту одређеним облицима те заштите и да, ради остваривања тога, може уводити дежурство и обавезну приправност особља, као посебне услове рада, те утврђивати права по томе основу.

Група радника медицинске установе у В, тражила је да Уставни суд Југославије оцени уставност оспорених одредби наведеног закона, будући да те одредбе значе, према њиховом мишљењу, неуставно увођење радног времена дуже од 42 часа седмично.

Уставни суд Југославије оценио је да оспорене одредбе републичког закона не значе обавезу рада запослених дуже од 42 часа седмично — што је зајемчено одредбом члана 162. став 2. Устава СФРЈ — већ обавезу здравствене организације да непрекидно даје здравствене услуге, облицима рада које у ту сврху утврди. Обавеза здравствене организације да непрекидно ради не значи, по схватању Уставног суда Југославије, и обавезу запосленог да ради дуже од 42 седмично, па су оспорене одредбе наведеног закона већ и због тога у складу с Уставом СФРЈ. При томе, Уставни суд Југославије имао је у виду и посебну одредбу тога закона (чија уставност иницијативом за покретање поступка није доведена у питање), према којој радник који би радио дуже од 42 часа седмично, у одређеном случају, има право на прераспodelу радног времена по томе основу. Уставни суд Југославије сматра, стога, да споменута обавеза здравствених организација може бити утврђена законом, да она не значи по себи обавезу запослених да раде дуже него што — седмично — износи радно време по Уставу СФРЈ и да зато нема места оцењивању уставности оспорених одредби наведеног закона.

(Решење УСЈ, У бр. 330/86, од 20. септембра 1989)

Савезно извршно веће слободно одређује висину стопе затезне камате

Одлуком Савезног извршног већа о измени и допуни Одлуке о висини стопе затезне камате („Сл. лист СФРЈ“, бр. 72/88) прописано је да дужник који задолжи с испуњењем новчане обавезе проистекле из уговора у привреди, плаћа затезну камату по стопи која је за 50% већа од стопе уговорне камате, с тим да стопа затезне камате не може бити мања од 8% годишње.

Грађанин сматра да оспорена одлука Савезног извршног већа није у складу с Уставом СФРЈ, будући да та одлука не прописује јединствену камату за све привредне субјекте и да она практично значи да висина затезне камате зависи од воље и економске снаге уговорних страна, те да погодује неуредним дужницима.

Уставни су Југославије није усвојио иницијативу за покретање поступка за оцењивање уставности и законитости оспорене одлуке Савезног извршног већа, због следећих разлога:

— стопу затезне камате за новчане обавезе проистекле из уговора у привреди утврђује, према одредби члана 277. став 2. Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85 и 46/85), Савезно извршно веће. Не стоји, према томе, тврдња подносиоца иницијативе: да Савезно извршно веће није водило рачуна о праницама овлашћења која му даје наведени закон. Висина каматне стопе уопште, па и висина затезне камате, зависи од политике камата коју води Савезно извршно веће, које је слободно у утврђивању висине каматне стопе. Висина затезне камате, прописане оспореном одлуком Савезног извршног већа важи за све привредне субјекте, независно од економске снаге тих субјеката и од тога колико су они уредни у испуњавању обавеза из уговора у привреди. Ниједан привредни субјект тиме није стављен у повољнији положај у односу на друге. Питање да ли то погодује неуредним дужницима

јесте у ствари, питање политике каматних стопа, коју, како је речено, води Савезно извршно веће. Уставни суд Југославије не може, стога, по Уставу СФРЈ, оцењивати да ли Савезно извршно веће треба да прописује различите стопе затезне камате за субјекте који уредно испуњавају своје обавезе из уговора у привреди и оне који су у томе мање уредни. Прописана висина затезне камате погађа једнако свакога ко се нађе у доцњи, па оспорена одлука не значи поговорање било којег субјекта, већ једнаку обавезу за свакога ко пада у доцњу. Отуда, оспорена одлука није противна уставном начелу равноправности на јединственом југословенском тржишту.

(Решење УСЈ, II-У бр. 38/89, од 20. септембра 1989)

Радници слободно утврђују услове под којима ће давати на коришћење станове којима се солидарно решавају стамбене потребе запослених у организацији удруженог рада

Одредбом члана 50. Правилника о решавању стамбених потреба радника у организацији С, прописано је да радник може учествовати на конкурс за стицање станарског права на стан изграђен за поједине категорије радних људи с нижим примањима („станови солидарности“) под условом да његова месечна примања по члану домаћинства нису већа од 50% од просечног личног дохотка оствареног у претходној години, на територији општине у којој је седиште организације С.

Радник тврди да та одредба наведеног самоуправног општег акта није у складу с Уставом СФРЈ, због тога што не води рачуна о томе да радници организације С. обављају послове и на територијама општина у којима није седиште организације, односно о висини просечног месечног износа личног дохотка у општини у којој радник ради.

Одлучујући да не прихвати иницијативу за покретање поступка за оцењивање уставности оспорене одредбе наведеног самоуправног општег акта, Уставни суд Југославије стао је на становиште да је право радника у организацији удруженог рада да утврђују услове под којима се дају на коришћење станове изграђени за солидарно решавање стамбених потреба радника, које произлази из одредба чл. 14. и 32. Устава СФРЈ и да радници, према томе, могу остваривање тога права условити висином примања радника према просечном личној дохотку у општини у којој је седиште организације. Условљавањем права на решавање стамбених потреба по основу солидарности — односом према просечном личној дохотку на одређеној територији, радници не вређају право појединца, утврђено Уставом СФРЈ, на учешће у решавању стамбених потреба из средстава заједничке потрошње, па Уставни суд Југославије налази да нема разлога због којих би требало оцењивати уставност оспорене одредбе наведеног самоуправног општег акта.

(УСЈ, решење III-У бр. 7/89, од 20. септембра 1989)

Банка је финансијска организација која послује на начелима остваривања добити, и као таква, класификацијом делатности може бити сврстана у привредне делатности

Одредбама Закона о јединственој класификацији делатности, („Сл. лист СФРЈ“, број 6/76). Одлуке о јединственој класификацији делатности („Сл. лист СФРЈ“, бр. 34/76 и 77/82) и Одлуке о утврђивању привредних и ванпривредних делатности („Сл. лист СФРЈ“, бр. 14/77 и 18/80) утврђена је јединствена класификација свих делатности, тако што су банке сврстане у „област 11“ — финансијске, техничке и пословне услуге.

Грађанин сматра да одредбе наведеног закона и одлука нису у складу с Уставом СФРЈ, будући да се банке баве ванпривредном делатношћу и да се подаци о пословању банке не могу упоређивати с подацима о пословању привредних организација.

Уставни суд Југославије није прихватио покретање поступка за оцењивање уставности одредаба наведеног закона и одлука Савезног извршног већа.

Одредбама Амандмана XIII на Устав СФРЈ утврђено је да је банка самостална самоуправна финансијска организација која обавља депозитне, кредитне и друге банкарске послове, као и друга начела о пословању банке. Одредба тачке 5. Амандмана XIII на Устав СФРЈ изричито говори о — добити коју банка оствари својим пословањем, и начину располагања том добити. Смисао је тога амандмана на Устав СФРЈ у успостављању самосталности банака и наглашавању да банке послују као финансијске организације чија је једна од основних сврха — остваривање добити, што је сврха сваке привредне делатности. Не може, према томе, бити сумње у то да банке не спадају у ону врсту делатности која се обичајено назива ванпривредном делатношћу, да су банке саставни део привредне делатности у ширем смислу, онај део тих делатности који се бави финансијским и другим пословима својственим банкама. Отуда, при класификацији делатности које се обављају у друштву, банке могу бити сврстане у област организација које се баве привредном делатношћу, што је у складу с Уставом СФРЈ. Таквим класификовањем делатности банака ниучему се не дира у положај банака утврђен наведеним амандманом на Устав СФРЈ, па Уставни суд Југославије оцењује, стога, да нема разлога за покретање поступка за оцењивање уставности одредаба наведеног закона и одлука Савезног извршног већа.

(УСЈ, решење II-У бр. 40/89, од 12. септембра 1989)

припремио Борђе Бурковић

ОДЛУКЕ УСТАВНОГ СУДА СРБИЈЕ

Трошкови прикључка телефона

1. Уставном суду дата је иницијатива за покретање поступка за оцењивање уставности и законитости Одлука РО ПТТ саобраћаја Светозарево од 24. XI 1988. године и од 20. марта 1989. године (објављене у локалном листу „Нови пут“) и чл. 3. и 4. Самоуправног споразума о начину учешћа корисника услуга у изградњи основних капацитета у телекомуникацијама на територији РО ПТТ саобраћај Светозарево. Иницијатор наводи да је оспореним одредбама утврђена цена телефонског прикључка односно наплата трошкова изградње телефонске мреже, за коју сматра да се не може вршити када је мрежа већ изграђена или је њена изградња унета у програм развоја, односно средњорочни план ПТТ организације. Мишљења је да су наведене одредбе у супротности са чланом 67, ст. 1. Закона о ПТТ услугама, са чланом 38. Закона о основама систем веза и са чланом 44, ст. 1. Закона о предузећима, као и да су неслагане са чланом 14, ст. 2. Устава СРС. Сматра да се ради о актима које је Уставни суд надлежан да оцењује.

2. РО ПТТ саобраћаја Светозарево у одговору Суду наводи да је учешће будућих корисника у изградњи ПТТ капацитета дугогодишња пракса у југословенском ПТТ систему. Недовољан ниво сопствених инвестиционих средстава доводи у питање даљи развој ПТТ система, јер се никако није могла задовољити све већа тражња ПТТ услуга. Ради решавања овог питања, утврђено је учешће корисника које је ограничено на највише 30%, што је дало добре резултате и за шта су месне заједнице и грађани и даље заинтересовани. Самоуправни споразум закључен је ради реализације Друштвеног договора о развоју саобраћаја и веза у СР Србији за период од 1989. до 1990. године, од стране РО ПТТ саобраћаја, односно основних организација у њеном саставу, на основу претходне јавне расправе и ширег упознавања јавности. Овом Споразуму могу да приступе заинтересована друштвена правна лица, месне заједнице и грађани. Након овог поступка закључује се уговор са сва-